

Не вимовлю ні слова. Помовчу...

Микола Луків

Не вимовлю ні слова. Помовчу.
А дощ іде. А вітер хилить клени.
На серці так бентежно — до плачу.
Присядь, кохана, ближче біля мене.

Отак. Спасибі. Чуєш, як шумить,
Як шелестить, кипить травнева злива?
Увесь наш вік — одна жагуча мить,
Я б так хотів, щоб ти була щаслива!

Нехай не ятрять прикрощі душі,
Нехай квітує щирість поміж нами...
Присядь. Послухай. Шелестять дощі
Про те, чого не вимовиш словами.